1963
ଏପ୍ରିଲ 10

ମେସର୍ସ ଶୀତଲପୁର ସୁଗାର ୱାର୍କସ୍ ଲିମିଟେଡ୍

ବନାମ

ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ, ବିହାର ଏବଂ ଓଡ଼ିଶା

(ଏସ୍. କେ. ଦାସ, ଏ. କେ. ସରକାର ଏବଂ ଏମ୍. ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ)

ଆୟକର– ଏକ କାରଖାନାକୁ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ଭାଙ୍ଗିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଏକ ସ୍ଥାନରେ ଏହାକୁ ସ୍ଥାପନ କରିବାରେ ହୋଇଥିବା ଖର୍ଚ୍ଚ - ରାଜସ୍ୱ ବ୍ୟୟ ନୁହେଁ, ପୁଞ୍ଜି ବ୍ୟୟ - ପୁଞ୍ଜି ବ୍ୟୟ ଉପରେ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ - କୌଣସି ଲାଭ ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଥିବା ରାଶି ଉପରେ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସର ଅନୁମତି ନାହିଁ- ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1922 (1922 ର 11), ଧାରା 10 (2) (vi) ।

ଆବେଦନକାରୀ, ଚିନି ଉତ୍ପାଦନ କରୁଥିବା ଏକ କମ୍ପାନୀ, ନିଜର କାରଖାନାକୁ ପୁରୁଣା ସ୍ଥାନରୁ ଏକ ନୂତନ ସ୍ଥାନକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିଥିଲା ଏବଂ କୋଠା ଭାଙ୍ଗିବା ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରପାତି କାଢିନେବା, ମୂଳ ସ୍ଥାନରୁ ନୂତନ ସ୍ଥାନକୁ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ପରିବହନ କରିବା ଏବଂ ସେଠାରେ ଏହାକୁ ପୁନଃ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଉପରେ ଏହାର ମୋଟ ଖର୍ଚ୍ଚ ଥିଲା 3,19,766/- ଟଙ୍କା ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଆୟକର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏହି ବ୍ୟୟକୁ ସେହି ସଂସ୍ଥାର ପରିଚାଳନା କିମ୍ବା ଲାଭ ଅର୍ଜନରେ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟୟ ଭାବେ କାଟିବା ପାଇଁ ହକଦାର ନଥିଲେ, ଏହା ଲାଭ ଅର୍ଜନକାରୀ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ସ୍ଥାୟୀ ଉନ୍ନତି ଆଣିବା ପାଇଁ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟୟ ଥିଲା, ତେଣୁ ଏହା ପୁଞ୍ଜି ଆକାଉଣ୍ଟରେ ହେଉଥିବା ବ୍ୟୟ ଥିଲା ।

ଏହି ଖର୍ଚ୍ଚ ପୁଞ୍ଜି ଆକାଉଣ୍ଟରେ ମଧ୍ଯ ଥିଲା କାରଣ ଏହା *ଆଥର୍ଟନ୍ ବନାମ ବ୍ରିଟିଶ୍ ଇନସୁଲେଟେଡ୍ ଏବଂ ହେଲ୍ସିଛ୍ କେବଲ୍ସ ଲିମିଟେଡ୍* ରେ ଭିସ୍କାଉଣ୍ଟ୍ କାଭେଙ୍କ ଉକ୍ତି ମଧ୍ଯରେ "କେବଳ ଥରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ଏକ ବ୍ୟବସାୟର ସ୍ଥାୟୀ ଲାଭ ପାଇଁ ଏକ ସମ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ଏକ ଲାଭ ସୃଷ୍ଟି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ" କରାଯାଇଥିଲା । ସେହି ଉକ୍ତି ଲାଗୁ ହେବା ପାଇଁ ଏହା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ ଯେ ବ୍ୟୟ ଦ୍ଵାରା ଏକ ବାସ୍ତବ ସମ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ପୁଞ୍ଜି ପ୍ରକୃତିର ସ୍ଥାୟୀ ଅଧିକାର ହାସଲ କରାଯିବା ଉଚିତ । ପୁଞ୍ଜି ଆକାଉଣ୍ଟରେ ଏକ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇପାରେ ଯଦିଓ କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁଞ୍ଜି ମୂଲ୍ୟରେ କିଛି ଯୋଡ଼ା ଯାଇ ନଥିଲା ।

ଆଥର୍ଟନ୍ ବନାମ ବ୍ରିଟିଶ ଇନସୁଲେଟେଡ୍ ଏବଂ ହେଲସ୍ବି କେବଲ୍ସ ଲିମିଟେଡ୍ (1925) 10 T.C. 155, *ଆସାମ ବେଙ୍ଗଲ ସିମେଣ୍ଟ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ, ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ,*

[1955] 1 S.C.R. 972, *ଗ୍ରାନାଇଟ୍ ସପ୍ଲାଇ ଆସୋସିଏସନ୍ ଲିମିଟେଡ଼ ବନାମ କିଟନ୍*, (1905) 5 T.C. 168 ଏବଂ *ବିନ୍ ବନାମ ଡନକାସ୍ଟର୍ ଆମାଲଗାମେଟେଡ୍ କୋଲିୟରୀଜ୍ ଲିମିଟେଡ଼* (1945) 27 T. C. 296, ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ଏକ ଖର୍ଚ୍ଚ କେବଳ ରାଜସ୍ୱ ଆକାଉଣ୍ଟରେ ରହିବ ନାହିଁ କାରଣ ଏହା ଏକ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ସଂସ୍ଥାକୁ ଏକ ଲାଭଜନକରେ ପରିଣତ କରିବାକୁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଯଦିଓ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ବ୍ୟୟ ପୁଞ୍ଜିଗତ ପ୍ରକୃତିର ଥିଲା, ତଥାପି ଆୟକର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 (2) (vi) ଅନୁଯାୟୀ ଏହା କୌଣସି ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସକୁ ହକଦାର ନଥିଲା, କାରଣ ସେହି ବ୍ୟୟ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବାସ୍ତବ ସମ୍ପତ୍ତି ଅର୍ଜିତ ହୋଇନଥିଲା, ଯାହାକୁ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ । ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ନିୟମାବଳୀରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଫର୍ମର ଭାଗ V ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀ ମଧ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ନଥିଲେ, ଯାହା ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ଦାବି କରିବା ସହିତ ଜଡିତ ଥିଲା ଏବଂ ସ୍ତମ୍ଭ 3 ଦ୍ୱାରା "ଯୋଗ, ବିକଳ୍ପ, ଉନ୍ନତି ଏବଂ ସମ୍ପ୍ରସାରଣ ପାଇଁ ବର୍ଷ ମଧରେ ପୁଞ୍ଜି ଖର୍ଚ୍ଚ" ପାଇଁ ଏକ ହିସାବ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା, କାରଣ ଏହି ବିଭାଗ ଅଧୀନରେ ହ୍ରାସ ପାଇବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ହେବାକୁ ପୁଞ୍ଜି ସମ୍ପତ୍ତିର ଉନ୍ନତି କିମ୍ବା ଏହାର ମୂଲ୍ୟରେ ବୃଦ୍ଧି କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ଏପରି କୌଣସି ଉନ୍ନତି କିମ୍ବା ବୃଦ୍ଧି ହେବାର କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ । ଅଧିକନ୍ତୁ, ପୁଞ୍ଜି ସମ୍ପତ୍ତିର ଉନ୍ନତି ଉପରେ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ପାଇଁ କୌଣସି ଦାବି କରାଯାଇ ନଥିଲା ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 350/1962 ।

ବିବିଧ ନ୍ୟାୟିକ ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 799/1958ରେ ପାଟନା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 30 ନଭେମ୍ବର, 1960 ର ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରୀରୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଅପିଲ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ *ଜି. ଏସ୍. ପାଠକ* ଏବଂ *ଜି. ସି. ମାଥୁର* ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ *ଏନ୍. ଡି. କାରଖାନୀସ୍* ଏବଂ *ଆର୍. ଏନ୍. ସଚଥେ* ।

10 ଏପ୍ରିଲ, 1963 ।ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସର୍କାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା - ଏହି ମାମଲାଟି ଆମକୁ କୌଣସି ପ୍ରକୃତ ଅସୁବିଧା ଉପସ୍ଥାପନ କରୁଥିବା ପରି ମନେ ହେଉନାହିଁ । ଏହା ପାଟନା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଦୁଇଟି ପ୍ରଶ୍ନର ଏକ ସନ୍ଦର୍ଭରୁ

1963

ଶୀତଳପୁର ସୁଗାର ୱାର୍କ୍ସ ଲିମିଟେଡ
ବନାମ
ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ, ବିହାର ଏବଂ ଓଡ଼ିଶା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସରକାର

ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି, ଯାହାର ଉତ୍ତର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନକାରୀ ଥିବା ଆକଳନକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି ଚିନି ଉତ୍ପାଦନ କରୁଥିବା ଏକ କମ୍ପାନୀ । ଏହାର କାରଖାନା ମୂଳତଃ ଶୀତଳପୁର ନାମକ ଏକ ସ୍ଥାନରେ ଥିଲା । ସେହି ସ୍ଥାନଟି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ଅସୁବିଧାଜନକ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ିଲା କାରଣ ଆଖପାଖରେ ଭଲ ଗୁଣବତ୍ତା ବିଶିଷ୍ଟ ଆଖୁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପରିମାଣରେ ଉପଲବ୍ଧ ନଥିଲା ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ ବନ୍ୟା ଦ୍ୱାରା କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଏହାର ବ୍ୟବସାୟରେ ଉନ୍ନତି ଆଣିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆବେଦନକାରୀ ଏହାର କାରଖାନାକୁ ଶୀତଳପୁରରୁ ଗରୌଲ ନାମକ ଅନ୍ୟ ଏକ ସ୍ଥାନକୁ ହଟାଇ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ କୋଠା ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ଭାଙ୍ଗିବା ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ, ଶୀତଳପୁରରୁ ଗରୌଲକୁ ପରିବହନ କରିବା ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସ୍ଥାନରେ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ପୁନଃ ସ୍ଥାପିତ କରିବା ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ, ହିସାବ ବର୍ଷରେ ଏହାର ମୋଟ ଖର୍ଚ୍ଚ ଥିଲା 3,19,766/- ଟଙ୍କା । ଏହାର ଆୟକର ଆକଳନରେ, ଏହା ରାଜସ୍ୱ ଖର୍ଚ୍ଚ ଭାବରେ ଏହି ଖର୍ଚ୍ଚକୁ କାଟିବାକୁ ଦାବି କରିଥିଲା । ସେହି ଦାବିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ଏହି ଖର୍ଚ୍ଚଗୁଡ଼ିକ ସହ ଜଡ଼ିତ ।

ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନଟି ଏହା ଥିଲା:

> "ଶୀତଳପୁରରୁ କାରଖାନାକୁ ଭାଙ୍ଗିବା ଏବଂ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିବା, କାରଖାନା ନିର୍ମାଣ କରିବା ଏବଂ ଗରୌଲରେ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ସ୍ଥାପନ କରିବାରେ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଥିବା 3,19,766/- ଟଙ୍କା ଏକ ପୁଞ୍ଜି ପ୍ରକୃତିର ଖର୍ଚ୍ଚ ଥିଲା କି, ଏବଂ ଆୟକର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 (2) (xv) ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ରାଜସ୍ୱ ଖର୍ଚ୍ଚ ନଥିଲା କି ?"

କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ବିଚାରକୁ ନେଲେ, ଆମ ପାଇଁ ଏହା ଅସମ୍ଭବ ମନେହୁଏ ଯେ ଏହି ଖର୍ଚ୍ଚ ରାଜସ୍ୱ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇପାରେ । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କମ୍ପାନୀ ଚଳାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏହାର ପୂର୍ବ ବ୍ୟବସ୍ଥା ତୁଳନାରେ ବାଣିଜ୍ୟ ପାଇଁ ଅଧିକ ଲାଭ ସହିତ କମ୍ପାନୀ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାରେ ଏହା ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ଖର୍ଚ୍ଚ କୌଣସି ଲାଭ ଅର୍ଜନ କରିବା ପାଇଁ ହୋଇନଥିଲା, ବରଂ କେବଳ ଏହାର କାରଖାନାକୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଏହାର ପୁଞ୍ଜିକୁ ଉନ୍ନତ ସ୍ଥିତିରେ ରଖିବା ପାଇଁ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଏହା କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ସମୟରେ ଅଧିକ ଲାଭ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିବ ।

1963

ଶୀତଲପୁର ସୁଗାର ୱାର୍କ୍ସ ଲିମିଟେଡ
ବନାମ
ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ, ବିହାର ଏବଂ ଓଡ଼ିଶା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସରକାର

ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ଲାଭ ଅର୍ଜନକାରୀ ଯନ୍ତ୍ରପାତି, ଅର୍ଥାତ୍ ପୁଞ୍ଜି ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସ୍ଥାୟୀ ଉନ୍ନତି ଆଣିବା ଦିଗରେ ଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ଏହା ଏକ ପୁଞ୍ଜିଗତ ବ୍ୟୟ ଥିଲା, ରାଜସ୍ୱ ବ୍ୟୟ ନୁହେଁ ।

ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ଏହି ମାମଲା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥାଏ । ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ଏହା *ଆଥର୍ଟନ୍ ବନାମ ବ୍ରିଟିଶ୍ ଇନସୁଲେଟେଡ୍ ଏବଂ ହେଲ୍ସି କେବଲ୍ସ ଲିମିଟେଡ଼(1)* ରେ ଥିବା ଭିସ୍କାଉଣ୍ଟ୍ କାଭେର ଜଣାଶୁଣା ଉକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଆସିଥାଏ ଯେ "ଯେତେବେଳେ ଏକ ଖର୍ଚ୍ଚ କରାଯାଏ, କେବଳ ଥରେ ନୁହେଁ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ, କିନ୍ତୁ ଏକ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଆଣିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କିମ୍ବା ଏକ ବାଣିଜ୍ୟର ସ୍ଥାୟୀ ଲାଭ ପାଇଁ, ମୁଁ ଭାବୁଛି ଯେ ଏପରି ଖର୍ଚ୍ଚକୁ ରାଜସ୍ୱ ନୁହେଁ ବରଂ ପୁଞ୍ଜି ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଦାୟୀ ବୋଲି ବିବେଚନା କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଭଲ କାରଣ ଅଛି ।" ଭିସ୍କାଉଣ୍ଟ କାଭେ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଯାଞ୍ଚ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି: *ଆସାମ ବେଙ୍ଗଲ ସିମେଣ୍ଟ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ ବନାମ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ(2)* ଦେଖନ୍ତୁ । ଏଠାରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ଏକ ଉନ୍ନତ କାରଖାନା ସ୍ଥଳୀକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ଆକାରରେ ଏକ ସ୍ଥାୟୀ ଲାଭ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା, ଏକ ଲାଭ ଯାହା ବାଣିଜ୍ୟକୁ ସମୃଦ୍ଧ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ କରିଥିଲା ଏବଂ ଏକ ଲାଭ ଯାହା ଚିରଦିନ ପାଇଁ ଆଶା କରାଯାଇପାରେ । ଭିସ୍କାଉଣ୍ଟ କାଭେର ଉକ୍ତି ଅନୁଯାୟୀ ପୁଞ୍ଜି ପାଇଁ ଏହା ଏକ ଖର୍ଚ୍ଚ ଥିଲା ।

ଶ୍ରୀ ପାଠକ *ଆଥର୍ଟନ୍ ମାମଲାରେ* ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପରୀକ୍ଷଣର ଅଧିକାର ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ କହିଥିଲେ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ସେହି ପରୀକ୍ଷଣର କୌଣସି ପ୍ରୟୋଗ ନାହିଁ, କାରଣ ଖର୍ଚ୍ଚ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଭୌତିକ ସମ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ପୁଞ୍ଜି ପ୍ରକୃତିର ଚୁକ୍ତିନାମା କିମ୍ବା ଅଧିକାର ହାସଲ ନକଲେ ଏହା ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ । ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ଆମେ କୌଣସି ନୀତି କିମ୍ବା କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ପାଉନାହୁଁ । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଯଦି ଏକ ଅତିରିକ୍ତ ପ୍ଲାଣ୍ଟ ଅଧିଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ଏକ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଏକ ବିଦ୍ୟମାନ ପ୍ଲାଣ୍ଟକୁ ଭାଙ୍ଗିବା ଏବଂ ଉନ୍ନତ ସ୍ଥାନରେ ପୁନଃ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ହୋଇଥିବା ଖର୍ଚ୍ଚ ସମାନ ଭାବରେ ପୁଞ୍ଜି ଖର୍ଚ୍ଚ ହେବ । ସେଗୁଡ଼ିକ ଉଭୟ ପୁଞ୍ଜି ଖର୍ଚ୍ଚ ହେବ କାରଣ ଉଭୟକୁ ଲାଭ ଅର୍ଜନ କରିବା ପାଇଁ ଲାଭକାରୀ ଯନ୍ତ୍ରର କ୍ଷମତା ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ କୌଣସିଟିକୁ ନିଜେ ଲାଭ ଅର୍ଜନ ପାଇଁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରାଯାଇ ନ ଥିଲା । ତେଣୁ, ନୀତିଗତ ଭାବେ, ବସ୍ତୁଗତ

(1) (1925) 10 T.C. 155, 192
(2) [1955] 1 S.C.R. 972

ପୁଞ୍ଜି ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟୟ କିମ୍ବା ପୁଞ୍ଜି ପ୍ରକୃତିର ଆଇନଗତ ଅଧିକାର ଏବଂ ବାଣିଜ୍ୟର ଲାଭ ପାଇଁ ସ୍ଥାୟୀ ପ୍ରକୃତିର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଲାଭ ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟୟ ମଧ୍ୟରେ ଖର୍ଚ୍ଚର ପ୍ରକୃତି ବିଷୟରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଏହା କୁହାଯାଇଛି, ଯେପରି ଶ୍ରୀ ପାଠକ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି, ଯେ ଖର୍ଚ୍ଚ ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଜିତ ଲାଭ ଏକ ସମ୍ପତ୍ତି ସହିତ ସମାନ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ (ହାଲସବରୀଙ୍କ ଇଂଲଣ୍ଡର ନିୟମ, 3ୟ ସଂସ୍କରଣ ଖଣ୍ଡ. XX ପୃ. 162 ଦେଖନ୍ତୁ) କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥ କେବଳ ଏକ ପୁଞ୍ଜି ସମ୍ପତ୍ତିର ପ୍ରକୃତିର ଲାଭ, ଅର୍ଥାତ୍, "ବାଣିଜ୍ୟର ସ୍ଥାୟୀ ଏବଂ ସ୍ଥାୟୀ ଲାଭ ପାଇଁ ଏକ ଲାଭ": ସେହି ପୁସ୍ତକର ପୃଷ୍ଠା 161 ଦେଖନ୍ତୁ । କୌଣସି ଲାଭ ଏପରି ପ୍ରକୃତିର ହେବା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ ଯେ ଏହା ଏକ ଭୌତିକ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିଗ୍ରହଣ କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ମନୋନୀତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କହିବାକୁ ଗଲେ, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଶ୍ରୀ ପାଠକଙ୍କ ମତକୁ ବିରୋଧ କରନ୍ତି । ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ଦୁଇଟି ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଉଛୁ । ପ୍ରଥମେ *ଗ୍ରାନାଇଟ୍ ସପ୍ଲାଇ ଆସୋସିଏସନ୍ ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ କିଟନ୍*[1] ମାମଲା ରହିଛି । କରଦାତା ଏକ କମ୍ପାନୀ ଥିଲା ଯାହାର ବ୍ୟବସାୟ ଗ୍ରାନାଇଟ୍ କିଣିବା ଏବଂ ବିକ୍ରୟ କରିବା ଥିଲା । ଏହା ଏକ ବଡ଼ ପ୍ରାଙ୍ଗଣକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଭବ କଲା ଏବଂ ଏହା କରିବା ପାଇଁ ପୁରୁଣା ପ୍ରାଙ୍ଗଣରୁ ନୂତନ ପ୍ରାଙ୍ଗଣକୁ ପଥର ଏବଂ କ୍ରେନ୍ ହଟାଇବା ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରାଙ୍ଗଣରେ କ୍ରେନ୍ ଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନଃ ନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଥିଲା । ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ କମ୍ପାନୀ ଏହି ଖର୍ଚ୍ଚଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଛାଡ଼ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ନୁହେଁ । ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଖର୍ଚ୍ଚ ସମାନ ପ୍ରକାରର ଥିଲା ଯାହା ନୂତନ କ୍ରେନ୍ କିଣିବାରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଥାଇପାରେ । ଲର୍ଡ ମ୍ୟାକଲରେନ୍ କହିଥିଲେ (ପୃ. 171), "ମୁଁ ଭାବୁଛି ଯେ କାରଖାନାକୁ ଗୋଟିଏ ପରିସରରୁ ଅନ୍ୟ ଏକ ବୃହତ ପରିସରକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିବାର ମୂଲ୍ୟ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଥିବା ବର୍ଷ ପାଇଁ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇନଥାଏ, ବରଂ ଏହା ବ୍ୟବସାୟର ସାମଗ୍ରିକ ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ହୋଇଥାଏ । ନିଃସନ୍ଦେହ ଏହା କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଏହି ସ୍ଥାନାନ୍ତର କାରଖାନାର ପୁଞ୍ଜି ମୂଲ୍ୟରେ ଯୋଗ ଦିଏ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭାବୁଛି ଏହା ମାନଦଣ୍ଡ ନୁହେଁ ।" ଲର୍ଡ ମ୍ୟାକଲରେନଙ୍କ ମନ୍ତବ୍ୟ ଶ୍ରୀ ପାଠକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥିତ ମତକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବିରୋଧ କରେ ଯେ ଏକ ସ୍ଥାୟୀ ଲାଭ ଗଠନ କରିବାକୁ ଏକ ଭୌତିକ ସମ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ଏକ ଅଧିକାର ସୃଷ୍ଟି କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

---

(1) (1905) 5 T.C. 168

1963
ଶୀତଳପୁର ସୁଗାର ୱାର୍କ୍ସ ଲିମିଟେଡ
ବନାମ
ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ, ବିହାର ଏବଂ ଓଡ଼ିଶା
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସରକାର

ଆହୁରି ମଧ୍ୟ, ଉପରୋକ୍ତ ମାମଲାଟି ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାଠାରୁ ଭିନ୍ନ ନୁହେଁ । ଶ୍ରୀ ପାଠକ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାକୁ *ଗ୍ରାନାଇଟ୍ ସପ୍ଲାଏ ଆସୋସିଏସନ୍ ଲିମିଟେଡ୍ ମାମଲା*[1] ଠାରୁ ଏହି ଆଧାରରେ ପ୍ରଭେଦ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ଯେ ସେଠାରେ ପୁରୁଣା ପ୍ରାଙ୍ଗଣରେ ବ୍ୟବସାୟ କ୍ଷତିରେ ଚାଲୁ ନଥିଲା ଏବଂ ଏହି ଖର୍ଚ୍ଚ କେବଳ ବ୍ୟବସାୟକୁ ବିସ୍ତାର କରିବା ପାଇଁ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ପୁଞ୍ଜି ଆକାଉଣ୍ଟରେ ଥିଲା । ଏହି ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ତର୍ଜମା କରିବା ଆମ ପାଇଁ କଷ୍ଟକର । କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ପୁଞ୍ଜି ଆକାଉଣ୍ଟରେ ଅଛି କି ନାହିଁ, ତାହା ଏହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହା ପୂର୍ବ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଲାଭ ଅର୍ଜନ କରିବା ପାଇଁ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଛି କି ନାହିଁ କିମ୍ବା କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ରାଜସ୍ୱ ଆକାଉଣ୍ଟରେ ହେବ କି ନାହିଁ, କାରଣ ଏହା ଏକ କ୍ଷତିଜନିତ ସମସ୍ୟାକୁ ଲାଭଜନକ ଆକାଉଣ୍ଟରେ ପରିଣତ କରିବା ପାଇଁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଅନ୍ୟ ଏକ ମାମଲା ଯାହା ଆମେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବୁ ତାହା ହେଉଛି *ବିନ୍ ବନାମ ଡନକାଷ୍ଟର୍ ଆମାଲଗାମେଟେଡ୍ କୋଲିୟରୀଜ୍ ଲିମିଟେଡ୍*[2] । ଏକ ବିଧାନ ଅନୁଯାୟୀ, କମ୍ପାନୀର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା କାରଣରୁ ହ୍ରାସ ହେତୁ ବିଦ୍ୟମାନ ଡ୍ରେନେଜ୍ ସିଷ୍ଟମରେ ଦକ୍ଷତାର କ୍ଷତିକୁ ରୋକିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ପ୍ରତିକାର କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ କୋଲିୟରୀ କମ୍ପାନୀ ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ଜଳ ନିର୍ଗମନ ବୋର୍ଡ ଏକ ସାଧାରଣ ଜଳ ନିଷ୍କାସନ ଉନ୍ନତି ଯୋଜନା ଗଠନ କରିଥିଲା ଏବଂ କମ୍ପାନୀ ଏହି ଯୋଜନା ଅଧୀନରେ ନିର୍ମିତ ନୂତନ ଜଳ ନିଷ୍କାସନ ଖର୍ଚ୍ଚର ଏକ ଅଂଶ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା । ନୂତନ ଜଳ ନିଷ୍କାସନର ଫଳସ୍ୱରୂପ କମ୍ପାନୀ ବିଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ଦାୟିତ୍ୱ ବହନ ନକରି ଏହାର ଯୋଡ଼େଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୋଇଥିଲା କାରଣ ନୂତନ ଜଳ ନିଷ୍କାସନ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏପରି ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଥିଲା ଯାହା କମ୍ପାନୀର କାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇନଥିଲା । କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ନୂତନ ଜଳ ନିଷ୍କାସନ ପାଇଁ ଦେୟ ଏକ ରାଜସ୍ୱ ଖର୍ଚ୍ଚ ଥିଲା କାରଣ ଏହା କୌଣସି ପୁଞ୍ଜି ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିଗ୍ରହଣରେ ପରିଣତ ହୋଇନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏହି ବିବାଦକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଖର୍ଚ୍ଚ ପୁଞ୍ଜି ଆକାଉଣ୍ଟରେ ଥିଲା ଏବଂ ଏଥିପାଇଁ କୌଣସି ଛାଡ଼ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ । ଭିସ୍କାଉଣ୍ଟ ସାଇମନ କହିଥିଲେ (ପୃ. 312), ଯେ "*ଆଥର୍ଟନ୍ ବନାମ ବ୍ରିଟିଶ୍ ଇନସୁଲେଟେଡ୍ ଏବଂ ହେଲ୍ସିବ୍ କେବଲ୍ସ ଲିମିଟେଡ୍ (10 T. C. 155, ପୃଷ୍ଠା 192 ରେ) ରେ ଲର୍ଡ କାଭେଙ୍କ ବାକ୍ୟାଂଶର* ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରୟୋଗ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସ୍ଥାୟୀ ଲାଭ ସୁରକ୍ଷିତ କରିବା ପାଇଁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରାଯାଇଥିଲା" । ସେ

---

(1) (1905) 5 T.C. 168
(2) (1946) 27 T.C. 296

ମଧ୍ୟ ଅନୁମୋଦନ ସହିତ କୋର୍ଟ ଅଫ୍ ଅପିଲରେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଉଥୱାଟ୍ ଙ୍କ ମନ୍ତବ୍ୟକୁ ଉଦ୍ଧୃତ (ପୃ. 312) କରିଥିଲେ ଯେ, "କାରବାରର ଫଳାଫଳ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଥିଲା ଯେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କୋଇଲା ପରିମାପର ମୂଲ୍ୟ-ଏକ ପୁଞ୍ଜି ସମ୍ପତ୍ତି ସ୍ୱଭାବରେ ଅପରିବର୍ତ୍ତିତ ରହିଥିଲା-ଉଭୟ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ବିନିମୟ ପାଇଁ ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ, ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଅଣାଯାଇଥିବା କାରବାରର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ, ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ସମ୍ପତ୍ତି ନୁହେଁ, ବରଂ କମ୍ପାନୀର ବାଣିଜ୍ୟର ସ୍ଥାୟୀ ଲାଭ ପାଇଁ ଏକ ଲାଭ ଥିଲା ।" ତେଣୁ, କୌଣସି ପୁଞ୍ଜି ସମ୍ପତ୍ତିର ମୂଲ୍ୟରେ କୌଣସି ଯୋଗ କିମ୍ବା ବୃଦ୍ଧି ବିନା ଏକ ସ୍ଥାୟୀ ଲାଭ ହାସଲ କରାଯାଇପାରିବ ।

ନିଃସନ୍ଦେହରେ ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ରାଜସ୍ୱ ବ୍ୟୟ ଏବଂ ପୁଞ୍ଜି ଉପରେ ବ୍ୟୟ ମଧ୍ୟରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ବହୁତ ସନ୍ତୋଷଜନକ ଏବଂ ପ୍ରାୟତଃ କେଉଁ ବର୍ଗରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ପଡ଼େ ତାହା ସ୍ଥିର କରିବା କଷ୍ଟକର । ତେବେ, ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଏପରି କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । ଆମେ ଭାବୁଛୁ, ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା କାରଣ ପାଇଁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲା ଏକ ସରଳ ମାମଲା ଏବଂ ଆମେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ଅନୁଭବ କରୁନାହୁଁ ଯେ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ଏବଂ ପୁନଃ ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ଖର୍ଚ୍ଚ ପୁଞ୍ଜି ଆକାଉଣ୍ଟରେ ହୋଇଥିଲା । ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନର ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ସଠିକ୍ ଉତ୍ତର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦେଇଥିଲେ ।

ଅନ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମାମଲା ଆହୁରି ଦୁର୍ବଳ, ଯାହା ଥିଲା:

> "ଉକ୍ତ ବ୍ୟୟ 3,19,766/- ଟଙ୍କା ଉପରେ କରଦାତା ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ଦାବି କରିବାର ଅଧିକାରୀ ଥିଲେ କି ନାହିଁ। ? "

ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ସମ୍ଭବତଃ ଏହି ଆଧାରରେ ଉଠାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯଦି ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ବ୍ୟୟ ପୁଞ୍ଜି ଆକାଉଣ୍ଟରେ ଥିଲା, ତେବେ ପୁଞ୍ଜି ଉପରେ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ଯେପରି ଅନୁମତି ଦିଆଯାଏ ସେହିପରି ଖର୍ଚ୍ଚର ପରିମାଣ ଉପରେ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ଦେୟ ହେବା ଉଚିତ । ଆୟକର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 (2) (vi) ଅନୁଯାୟୀ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଯେପରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯଥାର୍ଥରେ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି, ଏପରି କୌଣସି ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ଦାବି କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ଖର୍ଚ୍ଚ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବାସ୍ତବ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଧିଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ନାହିଁ ଯାହାକୁ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ।

1963
ଶୀତଲପୁର ସୁଗାର ୱାର୍କ୍ସ ଲିମିଟେଡ
ବନାମ
ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ, ବିହାର ଏବଂ ଓଡ଼ିଶା
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସରକାର

ତେଣୁ ଶ୍ରୀ ପାଠକ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମାମଲାକୁ ସାମାନ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ରଖିଥିଲେ । ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ନିୟମାବଳୀରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଫର୍ମର ପଞ୍ଚମ ଭାଗ ବିଷୟରେ ସେ ଆମକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ । ସେହି ଅଂଶଟି ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ପାଇଁ ଦାବି କରିବା ସହିତ ଜଡିତ । ଏହି ଭାଗର ସ୍ତମ୍ଭ 3 ରେ "ଯୋଗ, ବିକଳ୍ପ, ଉନ୍ନତି ଏବଂ ସମ୍ପ୍ରସାରଣ ପାଇଁ ବର୍ଷସାରା ପୁଞ୍ଜି ଖର୍ଚ୍ଚ" ପାଇଁ ଏକ ବିବୃତି ଆବଶ୍ୟକ । ଶ୍ରୀ ପାଠକ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଏହି ଭାଗ ଦର୍ଶାଇଛି ଯେ ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ପୁଞ୍ଜି ବ୍ୟୟ ଉପରେ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ଗ୍ରହଣୀୟ, ଏବଂ ପ୍ରଶ୍ନ ନଂ. 1 ର ଆମର ଉତ୍ତରକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଆବେଦନକାରୀ ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ହୋଇଥିବା ପୁଞ୍ଜି ଖର୍ଚ୍ଚ ଭାବରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ଉପରେ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହେବେ । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟତଃ ଏକ ଭ୍ରାନ୍ତ ତର୍କ । ଫର୍ମର ଏହି ଭାଗ ଅଧୀନରେ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ କାରଣରୁ ଛାଡ଼ ପାଇବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ, ପୁଞ୍ଜି ସମ୍ପତ୍ତିର ଉନ୍ନତି, ଏହାର ମୂଲ୍ୟରେ ଏକ ବୃଦ୍ଧି କରିବାକୁ ପଡିବ । ଆମର ଏଠାରେ ଯାହା ଅଛି ତାହା ହେଉଛି ବାଣିଜ୍ୟ ପାଇଁ ଏକ ଲାଭ ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ହୋଇଥିବା ଖର୍ଚ୍ଚ । ଏହା ପୁଞ୍ଜି ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଏକ ଉନ୍ନତି ହୋଇପାରେ କିମ୍ବା ହୋଇନପାରେ । ଆବେଦନକାରୀ କୌଣସି ଲାଭ ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଥିବା ରାଶି ଉପରେ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ଦାବି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ପୁଞ୍ଜି ସମ୍ପତ୍ତିର ସୁଧାର ଉପରେ ଏହା ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ଦାବି କରିପାରିବ କି ନାହିଁ, ତାହା ଅଦାଲତକୁ ପଠାଯାଇଥିବା ପ୍ରଶ୍ନ ନୁହେଁ । ତେଣୁ, ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନକରାତ୍ମକ ଭାବେ ସଠିକ୍ ଭାବେ ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

ଏହି ଆବେଦନକୁ ବ୍ୟୟ ସହିତ ଖାରଜ କରାଯାଇଛି ।

1963

ଶୀତଳପୁର ସୁଗାର ୱାର୍କ୍ସ ଲିମିଟେଡ ବନାମ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ, ବିହାର ଏବଂ ଓଡ଼ିଶା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସରକାର

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।